

BELGELERLE ADIM ADIM ESKİ KONYA - 16- MİSK-İ EMİR KÜLLİYESİ ÇEVRESİ VE BUGÜNKÜ DURUMU

Mehmet Ali UZ - Mehmet DOĞAN

Eski Ağaç Pazarı, günümüzdeki Vakıflar Çarşısı'nın karşısında, Lârende Caddesi üzerinde, hanların batısında üç bin metrekareyi aşan Misk-i Emir Türbesi, Zaviyesi, Mescidi ve Kabristanı'nın üzerinde boydan boya iş yerleri var. Günümüzde Misk-i Emir Sultan'ın kabri her gün ayaklar altında çiğneniyor, ama kimse bunun farkında bile değil. Konya'da onlarca kabristanı koruyamadık, tarihî kabir taşlarını lağımlarda kapak taşı, yapılarda inşaat taşı gibi kullandık. Bu arada meşhur türbeleri bile yok ettik. Biz böyle bir millet miydik? Ne diyordu Akif:

*Enbiya yurdu bu toprak; şüheda burcu bu yer
Bir yıkık türbesinin üstünde Mevlâ titrer*

Bu güzel duygu ve düşünceden eser kalmadı gibi...

Buğday Pazarı'nın önünden güneye doğru devam ettiğimizde eski Taşkapı Medresesi'ne ulaşırız. Uzun yıllar burası han olarak kullanıldıktan sonra kuzey tarafından cadde geçirildi. Eski mescidin yerine bir cami ile şadırvan inşa edildi. Çevresi açık bırakıldı. Medresenin batı ta-

rafında bir bölüm üzerinde hanın sahibinin mirasçılara ait dükkânlar var. Görüntüleri pek estetik değil. Böyle tarihî bir yapı da korunamadı. Daha önce Taşhan'ın kuzeyinde geniş bir alanın kabristan olduğundan bahsetmiştik. Kabristanın kuzey tarafında büyük bir kısmı caddeye katılırken, doğu tarafında Kızılay Hastanesi'nin geniş bir kısmı da otopark hâline getirilmiştir.

Taşkapı Medresesi'nin güney köşesinde de Karakurt Türbesi var. Bugün bölgede korunan tek tarihî yapı budur. Türbenin üzeri açılmış çevresi duvarla çevrilmiş.

*Karakurt Türbesi'nin
bugünkü durumu.*

*Güverçile Fabrikası'nın
kuzey batı köşesi.*

Bir zamanlar türbenin yanında bulunan zaviye veya mescit artık mevcut değil. Karakurt Türbesi'nden batıya döndüğünde adanın batı köşesinde Yeğenoğlu Medresesi, bunun da kuzeyinde Güverçile Fabrikası vardı. Yeğenoğlu Medresesi'nin güneyinden cadde geçirilmiş. Geri kalan kısmının üzerine de küçük derme çatma denilecek küçük küçük dükkânlar inşa edilmiş. Tahminimize göre medresenin mescidi cadde üzerinde kalmış. Medresenin kuzeyindeki Güverçile Fabrikası'nın arsası bahsettiğimiz dükkânların duvarı ile bölünmüş durumda... Uzun yıllar hal olarak kullanılan Güverçile Fabrikası'nın yerine

daha sonra Matbaacılar Sitesi yapılmıştı. Konya'da matbaacılarının kalbi burada atardı. Sonradan Konya'nın doğusunda şehrin dışında matbaacılar için büyük bir site kuruldu. Matbaacıların çoğu buraya taşındı. Bazı matbaacılar eski yerlerinde faaliyetlerini sürdürseler de, site eski canlılığını koruyamadı. Batı ve kuzey tarafında eskiden olduğu gibi balıkçılar faaliyetlerini sürdürüyor. Bir de bu Güverçile Fabrikası'nın çevresindeki bazı iş yerlerinin mülkiyeti Sosyal Sigortalar Kurumundan özel şahısların mülkiyetine geçti. Bu da ayrı bir hikâye...

Misk-i Emir Türbesi'nin batı tarafından bir bölümü ile Güverçile Fabrikası'nın kuzeyi Lârende Caddesi genişletilirken yola ve meydana dâhil edildi. İşte bir tarihî fabrika ile medrese de böylece yok oldu. Bu bölge içerisinde bir de Eski Buğday Pazarı'ndan kalan iki kapı ile birkaç yıkık dükkân kalmıştı. Yıkık dükkânlar çirkin bir manzara arz ediyordu. Duyduğumuza göre burası için yeni bir proje hazırlanmış. Proje kapsamında iki tarihî kapının korunması ve çevresinin yeniden yapılandırılması çevreyi güzelleştirecektir. Bölgede üç haftadan beri anlatmaya çalıştığımız eski yapıların günümüzde ne hâle geldiğini de sizler için resimlemeye çalıştık.

Gelecek bir yazımızda da yine yakın bir bölgede başka bir medrese, zaviye ve kabristan üzerinde durmaya çalışacağız. Eski Konya ile ilgili daha anlatacak çok şeyimiz var. Hoşça kalın.

*Taşkapı Medresi'nin bir
bölümünün bugünkü
durumu.*

BENİM KONYA'M: 4 BİR İNSAN İKİ ŞİİR

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

Sairlerin işi gücü şiir yazmaktır. Ahmet Hamdi Tanpınar gibi az yazanların yanında Tevfik Fikret, Mehmet Akif Ersoy, Yahya Kemal Beyatlı gibi çok şiir yazan şairlerimiz de vardır. Elbette şairin değeri yazdığı şiirlerin sayısı ile değil, şiirdeki başarısıyla ölçülecektir.

Babam, Hattat Hafız Mehmet Sakaoğlu'nun 31 Mayıs 1975 tarihinde, 22.10'da kaybetmiştik. 2010'da, ölümünün 35. yılı münasebetiyle onunla ilgili bir dizi yazı yayımladıktan sonra, onu 2011'in başında bir kitabın konusu olarak yayın dünyasına sunmuştuk. Kitabımızdaki ikinci ad olan Mehmet İhsan Kayseri'nin çabalarıyla, 15 Ocak 2011 Cumartesi günü Konya İl Halk Kitaplığı'nın konferans salonunda babamla ilgili bir vefa toplantısı düzenledik. Başta akrabalarımızdan bazıları olmak üzere onu tanıyanlar birer konuşma yaptılar: Hacı Mehmet Özgüzar (Küçük halamın büyük oğlu), İnşaat Mühendisi Mehmet Köseoğlu (Büyük dayımın oğlu), Halit Güler, Yrd. Doç. Dr. Hasan Özönder, Dt. Kâzım Göktay, vb.

Bu arada Konya âşıklarından ikisi de onunla ilgili birer şiir yazmışlardı. O şiirler de orada okundu. Ancak, Âşık İsmail Detseli'nin kendisinin okumasına karşılık o gün Açık Öğretim sınavına girmek zorunda olan Öksüz Ozan'ın şiirini, doktora öğrencimiz, Bil. Uzm. Atiye Nazlı okumuştur. Bu şiirlerin ortada kalmasına gönülüm razı olmadı ve onlara kalıcılık kazandırmak için yayımlamaya karar verdim. Aşağıdaki şiirlerin yazılış hikâyeleri böyledir.

Şiirlerden Âşık Detseli'ye ait olanı mısra başlarıyla anlamlı bir ifadeye ulaştırmaktadır. Böylece âşık şiirinden başka *ak-*

rostiş adını verdiğimiz bu sanatla da ayrı bir saygı ifadesi sergilemiş olmaktadır.

Genç âşığımız Öksüz Ozan ise hecenin 8'lisi ile âdeta rahmetli babamın çevresini ve özelliklerini dile getirmiştir.

Toplantıya katılanlara, konuşma yapanlara, dinleyici sıralarında yerlerini alanlara ve her iki âşığıma da ailemiz adına teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Hattat Hafız
Mehmet
Sakaoğlu'

**DEĞERLİ HOCAM PROF SAİM SAKAOĞLU'NUN MUHTEREM
PEDERİ MERHUM HATTAT HAFIZ MEHMET SAKAOĞLU'NA
AKROSTİŞ BİR NAAT**

S akavelilerden Hafız Mehmet Efendi,
A dında bir şahıs var Çaybaşı'nda denirdi,
K elamı güzel anlattıkları dinlenir idi,
A llahın sevgili dostuymuş Hafız Mehmet Emmimiz.

V ergili eli sahavetli bir gönül eriymiş,
E traftaki konu komşularca pek sevilirmiş,
L isanı imametliğe yakışır vaazlar verirmiş,
İ ŝte böyle bir unvana sahipmiş Hafız Mehmet Emmimiz.

L eyelaklar gibi güleç bir yüze sahipmiş,
E hli olduğu işi yapmaya hiç erinmez imiş,
R iyayı asla sevmez, hatta nefret edermiş,
İ nce ruhlu temiz kalpli imiş Hafız Mehmet Emmimiz.

N e güzel yetmiş üç yıl mütevazı hayat yaşamış,
H anıma mükemmel eş, çocuklara sevecen babaymış,
A rdında sevilen sayılan güzel bir isim bırakmış,
F ikra anlatarak dinî güzelleştirmiş Hafız Mehmet Emmimiz.

I rak demez yağmur çamur karda namaza gider,
Z evk alarak dini görev için Hakk'ın emrine girer,

M esleği hat işiymiş, onu da güzelce icra eder,
E linin emeğini alarak geçinirmiş Hafız Mehmet Emmimiz.

H attat Hafız Mehmet Sakaoğlu anılan namıyla,
M iladi bin dokuz yüz iki yılında doğumuyla,
E linde Kur'an, göksünde Rabb'ine iman nuruyla,
T atlı bir hayat sürmüştür Hafız Mehmet Emmimiz.

E mekleri zayi olmaz onun ömürden ödün vermiş,
F erasetli, akıllı helal süt emmiş evlatlar yetiştirmiş,
E li mahirmiş, ağaca aşı yapar, pişmani de çekermiş,
N ice insanlara tatlı yiyecekler sunmuş Hafız Mehmet Emmimiz.

D erledim bütün bunların hepsini, araştırıp yazdım,
İ smail'e yaşarken niye onu tanımadın diye kızdım,
Y il iki bin on bir otuz beş yıl sonra merhum'u duayla andım,
E vlatların senin yerini doldurmuş, rahat uyu sen Hafız Mehmet Emmimiz.

Aşık İsmail DETSELİ - 11 Ocak 2011

HOCAM MEHMET SAKAOĞLU

Hattat Hafız büyük insan,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.
Yetiştirmiş, nice fidan,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

**Gönlü Yaradan'a bağlı,
Bin dokuz yüz iki tuğlu,
Fatma, Hacı Hasan oğlu,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.**

Sakaveliler'den naim,
Hasan, Hayriye'yle Saim,
Neslin sonsuza dek daim,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

**Birdi Hakk'ın nazarından,
Ahi Evran diyarından,
Esnaf Tellal Pazarı'ndan,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.**

Meyvede hattı hilali,
Yazardı hünerli eli,
Ol lafzı Allah Celali,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

**Âşık Mehmet YAKICI'YLA
Yazdılar gönül gücüyle,
Domalan destanın böyle,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.**

Var mıydı ki sanat gibi,
Olmuştu aşkın kâtibi,
Fahrünnisa'nın hatibi
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

**Genevirle tel helvası,
Pişmaniyenin ustası,
Mutfaktan da geldi sesi,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.**

Çaybaşı'nda hatır sordu,
Cümle nasla divan kurdu,
Konya'ya mührünü vurdu,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

**Vefadan kalmadı geri,
Kitabın bir gönül eri
Yazdı ol Ehsan KAYSERİ,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.**

Öksüz OZAN yazam daha,
Gerisi kalsın kitaba,
Bizden ruhuna Fatıha,
Hocam Mehmet SAKAOĞLU.

Ahmet YILDIRIM

ÖKSÜZ OZAN - 14 Ocak 2011

Aczimin Giryesi

İyi gün dostu...

Kötü günde insanın dostu yoktur.
Bak, ellerindeki gül değil, oktur,
Zira bahar çıktı, mevsim kış oldu.
Artık etrafta dost az, düşman çoktur.

Ahmet Serçi

YAZIYORUM ÖYLEYSE MUTLUYUM

Ne kadar da istekliydik yazmaya. Daha okul sıralarına oturmadan kâğıtlarımız kalemi çağırırdı hep. Tutmasını bile zor becerdiğimiz kalemlerle, kendimizce bir şeyler yazmaya çalışırdık. Hoyratça bir sağa bir sola savururduk kalemi. Dur durak bilmeden koşardı kalemlerimiz, biz de aynı hızla peşinden giderdik. Kalemin kâğıtta bıraktığı çizgiler yüzümüzde gülücüklere vesile olurdu. Okul sıralarıyla tanıştığımız ilk zamanlarda ise öğretmenimiz minik parmaklarımızla kara kalemi sıkıca tutturmuştu. Bir daha asla bırakmayacakmışız gibi tuttuğumuz kalemler, yavaş yavaş doldurmaya başlamıştı boş sayfaları. Bıkmadan, usanmadan yazdık ve yazdıkça mutlu olduk. Bir harf için acaba kaç kara kalem tükettik. Meselâ bir 'a' harfi için kaç kalem harcadığını hatırlayanınız var mı? Ben hatırlamıyorum kaç kalem harcadığımı. Ama az da değildir yaza yaza küçülttüğüm kalemler. O günlerden hatırladığım tek şey yazmaya başlamanın vermiş olduğu mutluluk. Sizin de o günlerden hatırladığımız en güzel hatıra budur sanırım. Küçük parmaklarımızın kâğıt üstünde nazlı nazlı yürüttüğü kalemin sesi de, kalbimizin yazmayla duyduğu hazzın lezzeti de hâlâ hepimizin dimağındadır.

Yazma serüvenimiz böyle başladı. Bu başlangıç bizim için ilk bakışta yorucuydu. Hergün eve kendimizi zor atardık. Buna elimizde küçülen kalemlerimiz ve belimizi büken defter kitap dolu çantalarımız şahit. Yaptığımız iş belki ilk bakışta yorucu görünüyordu ama bu işten aldığımız hazzı da başka hiçbir yerde bulamıyorduk. Zaten böyle bir hazzı başka işlerde aramak doğru olur muydu? O günlerden bu günlere ka-

dar aradan epeyce zaman geçti. Büyüdük... Biz büyüdük ama kalemlerimiz küçüldü. Ne okuduklarımızı yazıyoruz, ne de düşüncelerimizi, sanki yazmak omuzlarımıza ağır bir yükü yüklüyor. Bir zamanlar sıkıca yapıştığımız ve hoyratça bir sağa bir sola savurduğumuz kalemlerimiz artık suskun. Tam da parmaklarımızın olgunlaştığı, kalemlerimizin konuşmayı öğrendiği bir zamanda. Düşünüyorum da madem ki bu kalem böylesine suskun olacaktı, biz en verimli zamanlarımızı yazmanın yük olduğunu düşünerek geçirecektik, öyleyse okuyup yazabilmek için çaktığımız onca çile neyin nesiydi? Madem ki yazmayacaktık, defter kitap dolu çantaların belimizi bükmesine niye boşu boşuna izin verdik.

Bana sorsanız ve deseniz ki insanoğlunun en mükemmel iki icadı nedir diye, hiç düşünmeden kalem ve kâğıt cevabını veririm. Çünkü gelişip uygar olmanın da, mutluluğu yakalamanın da ve hatta ölümsüz kalabilmeyi başarabilmenin de formülü onlardadır. Bu fikrime kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum. Yazmak ki insana kimsenin ne para ne pulla satın alamayacağı mutluluğu verir, yazmak ki insanoğlunu muasır medeniyetin zirvesine çıkarır, yazmak ki iksirini aramak için karanlıklar ülkesine gitmeyi gerektirmeyen "ab-ı hayat" bahşeder.

Yazmak, okuduğumuzdan anladığımızı, fikirlerimizi ve hislerimizi insanlara aktarmaktır. Yazı sayesinde geçmişi öğrenir, bugünü de yarınlara miras bırakırız. Yazıya dökmediğimiz fikirlerimiz ve hislerimiz yok olmaya mahkumdur. İnsan çok güzel konuşuyor olabilir, çok doğru fikirlere sahip olabilir ancak bunları yazıya dökmüyorsa kime faydası var düşüncelerinin. Düşüncelerini yarınlara miras bırakamayacaksa boşuna çene yorup zaman kaybetme-

sin daha iyi. Atalarımız: “söz uçar yazı kalır” diye ne güzel demişler. Haklı değiller mi bunda? Zira Göktürkler taşlar üzerine yazmasalardı biz onları nereden tanıyacaktık, yazmasalardı bugün Türklerin “Göktürk Kitabeleri” diye bir edebi metinleri olur muydu? Kaşgarî yazmayı amaç edinmeseydi “Dîvânü Lügati’t-Türk” ten ve eşsiz içeriği ile edebiyat ve kültür hayatımıza sağladığı yarardan söz edebilir miydik? Eğer yazmasalardı bugün ne Mevlana, ne de Mesnevi olurdu. Onlar yazdıklarıyla bu güzel eserleri bize ulaştırmakla kalmadılar, onlar yazarak ölümsüzlük şerbetini tattılar, nitekim isimlerini bugün bütün dünya bilmekte. İşte insan yazarak böyle ölümsüzleşiyor.

Günümüzde yazarlık ne durumda diye bir değerlendirme yapacak olursak şöyle bir durum çıkıyor karşımıza. İnsanlar yazarlığı asli meslek olarak görmüyorlar. Yazarlığa, boş vakitlerini bir şeyler karalayarak geçirmek olarak bakan insanların sayısı ne yazık ki çok fazla. Ne kadar da yanlış bir düşünce bu. Çünkü yazarlık başlı başına bir uğraştır. Yazar olan kişi, sadece yazmalı başka bir şey yapmamalı. Sadece yazmalı ki herkes anlamalı onun yazmak için yaratıldığını. Nasıl düşünüyorsa, nasıl hissediyorsa kokmadan çekinmeden yazmalı. Ama ne yazık ki sadece yazan çok az. Bunun arkasında gerek maddi sıkıntılar, gerekse başka nedenler var. Üzümlük söylüyorum ki günümüzde gerçek yazarların sayısı çok az ve giderek daha da azalıyor. Bugün kendisine yazar sıfatı verilen birçok kişinin yazarlığı tartışılacak durumda. Çünkü eline kalemi alan, biraz da parası olan çoğu insan popüler olma amacıyla yazıyor. Bu şöhret meraklıları, bir yolunu bulup halkımızın ilgisini çekmeyi de başarıyorlar. Sahip oldukları bu şöhret, her ne kadar geçici de olsa gerçek yazarların eserlerine gölge düşürüyor. Burada yanlış anlaşılacak istemem. Kastım şudur: İnsanların ilgisini öyle bir çekiyorlar ki, halkımızı faydalı şeyler yerine boş ve anlamsız şeyleri okumayı tercih ediyor. Zira ülkemizde satış rekorları kıran ve insanımıza hiçbir yarar sağlamayan magazin dergilerinin bulunması ve bunun aksine ilim dergilerinin isimlerinin dahi bilmemesi bu düşünceyi

haksız saymıyor. Bu kimseler yazmış oldukları bir takım faydasız şeylerle halkımızı meşgul ediyor, gerçekten ve aydınlanmadan uzaklaştırıyor.

Yazarlığın amaç değil de araç olarak görüldüğü bir dönemdeyiz. Biz çocuklarımızı, gençlerimize ve hatta yetişkinlerimize iyi bir yazarlık eğitimi verip kalemlerinden faydalı yazıların çıkmasını sağlayabiliriz. Her ne kadar “ağaç yaşken eğilir” deseler de bazı yetişkinlerimizin bu eğitime ihtiyacı var. İnsanımıza vereceğimiz bu eğitim aydınlık bir Türkiye’nin temel taşlarını oluşturacaktır. Unutmayalım ki güvenliğin ilk şartlarından birisi de temelin sağlam olmasıdır. Temelleri sağlam olmayan bir ülkenin güvenliğinden söz edilebilir mi? Güvenliğimiz ve geleceğimiz için sağlam kalemlere ihtiyacımız var.

İnsanın yazar olabilmesi ciltlerce kitap yazmasına gerek yok. İnsan az yazarak da yazar olabilir. Yeter ki yazsın, yazsın ama insan yararına yazsın, az olsa da özden yazsın. Yazı yazmak ki insanı, hayvandan ve bitkiden ayıran özelliklerden birisi, belki de en önemlisi. Meselâ bir hayvan insan gibi konuşamaz ama kendince birtakım sesler çıkararak bize su istediğini anlatabilir. Bitkiler de yapraklarını soldurarak su istediklerini anlatırlar bize. Yani bitki ve hayvanlar öyle veya böyle bir şekilde konuşuyorlar. Ama ben hiçbirinin kalem kâğıt alıp bir şeyler yazdığını görmedim. Görülüyor ki Yüce Yaratıcı insana, diğer canlılara vermediği aklın yanında bir de yazma kabiliyeti vermiş. Bizi aklımızla beraber yazımızla da değerli kılmış. Akıl ve yazı ... Ne büyük nimet bizlere. Akılımız da var yazımız da. Öyleyse önce düşünür sonra yazarız. Ünlü filozof Descartes: “Düşünüyorum öyleyse varım” demiş ve var olmayı düşünmeye yani akla bağlamış. Asırlar sonra değerli hocam Ahmet SEVGİ: “Yazıyorum öyleyse varım” diyerek var olmanın aklın yanında yazıyla olacağını vurgulamış. Onlara katılmamak mümkün mü? Ben de yazıyorum öyleyse mutluyum diyerek yazımı tamamlıyor ve sizi de mutlu olmaya davet ediyorum. Unutmayın ki kaleminizle kâğıdı okşarken yaşadığınız mutluluğu başka hiçbir yerde bulamazsınız.

KADİM DOSTUM HALİT GÜLER

Kadim dostum Avukat Mehmet Ali Uz Bey'in, Halit Güler'le ilgili bir sayı çıkarcaklarını söyleyerek benden yazı rica etmesi üzerine ben de bu isteği memnuniyetle kabul ettim. Her ne kadar Halit Bey'i tam anlamıyla tarife yeterli olmasa da bu yazıyı kaleme aldım.

Halit Bey ile tanışmamız 1950'li yıllarda, Türkiye'de bazı illerde olduğu gibi, Konya'mızda da İmam Hatip Okulunun açılmasına tesadüf eder.

Böylesine değerli bir okulun o vakte kadar hasretini çekmiş olan ailelerimizin çocuklarını, yani bizleri, bu okula gönderme yarışının nihayetinde, Konya İmam Hatip Okulu 167 numaralı öğrencisi olarak kayıt yaptıran Halit Güler Bey ile aynı okulun 102 numaralı talebesi olan benim tanışıklığım başladı.

Halit Bey öğrenciliği boyunca daima uysal bir yapıda olmuş, sınıfımızın hiçbir ferdiyle hiçbir surette çatışma içine girmemiş, en çalışkanlarımız arasında yer almıştır. Okumayı ve yazmayı çok seven Halit Bey'in talebelik yıllarından itibaren muhtelif yayın organlarında yazıları yayımlanmıştır. Bugün de aynı güzellikleri ilim ve edebiyat dünyamıza sunmayı sürdürmektedir. Bütün bir öğrencilik dönemimiz düşünüldüğünde böylesine gayretli ve kabiliyetli bir kişiliğin önce sınıf arkadaşı ve sonrasında aile dostu olmaktan duyduğum memnuniyeti ifade etmek isterim.

Halit Bey'in fikriyata ve yazıya merakının, bu alandaki gayretlerinin kendini zora soktuğuna da şahit olduğum vardır.

Bendenizin Türkiye İmam Hatip Okulları Mezunları Dernekleri Federasyonu Başkanı olduğu bir dönemde, birlikte yaşadığımız bir vakayı burada nakletmek isterim.

Bir tarihte benim başında bulunduğum federasyona bağlı derneklerden İmam Hatip Okulları Mezunları Derneği Başkanı da Halit Bey'di. O tarihte aynı zamanda bu derneğin yayın organı olan *İslam'ın İlk Emri OKU* mecmuasının yayın müdürü idi. Aynı zamanda Konya'da bir caminin imam ve hatibi olarak çalışıyordu. O yıllarda emekli paşalarımızdan Sadettin Evrin, Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı idi. Evrin Paşa'nın tartışmalara konu olan *Müşpet Maneviyat Etütleri* isimli bir eseri yayımlanır. Bu eserin tartışıldığı günlerde Halit Bey'in *OKU* mecmuasında bir yazısı neşredilir. Halit Bey'in bu yazısının bir yerinde: "Türkiye'de faizi meşrulaştırma gayretleri olduğundan" bahsedilmektedir. Yazıda üzerinde durulan bu tartışmalar Paşa'nın bahse konu kitabı olmadığı gibi, bu konuda en ufak atıf da bulunmamaktadır. Ancak Paşa, kendisinden bahsedildiğini ve yahut eserinin bu yazıyla ima yollu tenkit edildiğini düşünmüş olacak ki, yazıda geçen ifadelerden alınmış ve Konya'da imam olduğunu öğrendiği Halit Bey'i Ankara'ya çağırır.

Müftülükçe kendisine bu davetin bildirilmesinin akabinde Halit

Güler Ankara'ya yanıma geldi. Me-seleyi bana anlatınca: "Beraber gide-lim" dedim ve gittik. Sadettin Evrin bizi derhal kabul etti. Takdim ve ta-nışma faslından sonra Halit Güler'e: "Sen benim hakkımda bir yazı yaz-mışsın ve o yazıda benim eserimi tenkit ediyorsun. Sen benim memurum değil misin? Bunu nasıl yapar-sın? Sen bunun suç olduğunu bilmi-yor musun?" dedi.

Halit Bey hiç heyecana kapılma-dan öyle bir yazı yazdığını, ancak kendilerini kastetmediğini, genel bir tenkitte bulunduğunu söyledi. Ben de Halit Bey'i destekler mahiyette bazı şeyler söyledim. Paşa söylenen-lere pek inanmasa da başka bir işlem de yapmadı. Biz de huzurdan ayrıl-dık.

Bu tür sıkıntı ve baskılar dahi Halit Bey'i yazma çabasından alıko-yamamıştır. Halit Güler'in İstanbul'da merhum Süleyman Öz-kafa, Mustafa Pektut ve hâlen hayat-ta olan Mehmet Doğru Beylerle kur-dukları Damla Yayınevi bugün de Mehmet Doğru'nun sahipliğinde yayımcılığı sürdürmektedir.

Bendeniz gibi Konya İmam Ha-tip Okulu ilk mezunlarından olan Halit Güler, aynı zamanda Yüksek İslam Enstitüsü mezunu olup, Kadı-köy ve Fatih Müftülüğü, Beyoğlu Vaizliği görevlerinde bulunmuştur.

Bilahare Diyanet İşler Başkan Yardımcısı olarak tayin olunmuş ve bir süre bu görevi sürdürmüştür.

Halit Güler, Diyanet İşleri Baş-kan Yardımcısı olduğu sırada aynı dönem Diyanet İşleri Başkanı olan değerli dostum Tayyar Altıkulaç'ın yerine başkanlık vekilliği de yapmış-tır. Tayyar Bey'in bu görevden ayrıl-lacağı bilgisi bize ulaştığı vakit Halit Bey'in başkanlık görevine asaleten tayini düşünülmüş, hatta kararnesi *Resmi Gazete*'de ilan safhasına kadar da gelmiştir. O günlerde ortak dostumuz Dr. İbrahim Gök Bey ile dönemin bakanlarından Mehmet

Keçeciler'i ziyaretimizde Halit Güler'in Diyanet İşleri Başkanlığına asaleten tayinini kendisinden rica et-miştik. Keçeciler'in bu görevlendir-menin yapılacağına dair kesin konuşmasına rağmen tayin gerçekleş-mediydi. Nasip değilmiş.

Bir gün Halit Bey'in asaleten ta-yini kesinleşti bilgisi bize ulaşmıştı. Kendisini ziyaret için Diyanet İşleri Başkanlığı makamına gittik. Özel kalem müdürü bize Tayyar Bey'in görevine devam ettiğini söyledi. Biz-de Tayyar Bey'i ziyaret ettik.

Bütün ömrü mukaddesata ve maneviyata hizmetle geçmiş değerli bir insan olan kardeşim, dostum ve sınıf arkadaşım Halit Güler Bey'e Cenab-ı Hakk'tan uzun ömürler di-lerken, hayırlı hizmetlerini hayran-lıkla takip ettiğimizi ifade etmek is-

ŞERMIN VE TEVFİK FİKRET'İN VASIYETİ

Tevfik Fikret'in eserlerinden biri olan *Şermin*, 1914 yılında yani şairin hayatının son demlerinde kaleme alınmıştır. Çocuklara hitap ettiği için diğer şiir kitaplarının aksine hece vezniyle yazılan *Şermin*'in dili de sadedir.

Düşüncelerini dile getirirken sanatını feda etmeyi asla düşünmeyen Fikret'e *Şermin*'i yazdıran başlıca unsur çektiği mali sıkıntıdır. Fikret uzun zamandan beri şeker hastasıdır, durumu ağırlaşan şair ilaç ve doktor ücretini karşılayabileceği bir kaynağa ihtiyaç duyar. Çünkü artık elinde avucunda bir şey kalmamıştır.

O dönemin eğitimcilerinden "Yuva" isimli özel bir okul açan Satı Bey, Fikret'e göre şairin düşünceli hâliinden durumunu anlar ve kendisinden "Yuva"sındaki öğrencilere okutmak için çocuk şiirleri yazmasını ister.

Fikret'e iki üç küçük formalık bir kitap yazması karşılığında kırk lira vereceğini ve kitabı da kendi hesabına neşredeceğini söyleyen Satı Bey, şairin onayını beklemeden ertesi gün kırk lirayı getirir. Bu durum karşısında *Şermin*'i yazmak mecburiyetinde kalan Fikret eserinde kafasında geliştirdiği ve yaşadığı topraklarda uygulamaya koymayı düşündüğü "yeni insan" tipinin portresini çizmeye çalışır. Kişiliğinin bilincine varmış ve bu kişiliğinin bütün yetilerinden faydalanan, yaşantısında pratik ve yararlı unsurları ön plana çıkaran Amerikalı insan tipi olan "yeni insan"ın eski usul ve kaidelerle değil yeni eğitim yöntemiyle yetiştirileceğini inanan Fikret, bu düşüncesini hayata geçirebilmek amacıyla "Yeni Mektep" adını taşıyan bir okul kurmak istemiş ancak Galatasaray Sultanisindeki uygulamalarından öteye geçememiştir.

"Yeni Mektep"ın amacı öğrenciyi pra-

tik hayat için eğitmektir. Spordan el işine kadar pek çok alanda yetişen çocuk, bu sayede bilim adamı değil iş adamı olarak hayatta aktif rol alabilir. Bunun içindir ki "Yeni Mektep"ın programında sıklıkla tekrarlanan kelime "ameli"dir.

Fikret *Şermin*'de pratik hayatı öğretmek amacıyla örneğin marangozluğa ait aletleri tanıtmak ve kullanımını öğretmek için *Marangoz* adlı şiiri mesleğini ele alalı henüz beş gün olan bir kişinin ağzından aktarır.

Şair zihninde tasarladığı yeni insan tipinin oluşabilmesi ve gelişebilmesi için *Şermin*'de ayrıca insanın üstünlüğü, tartaklayarak dinî eğitim verilmesinin sakıncaları, eğlendirerek öğretme, doğaya karşı ilgi ve korkudan uzak eğitim anlayışına da *Hasbihâl*, *Ezan*, *Keman*, *Yaz Nine*, *Umacı* vb. şiirlerinde yer vermiştir.

Fikret bütün bu ideallerini gerçekleştirme fırsatını bulmuş olmasına rağmen *Şermin*'i yazdığı için çok müteessirdir çünkü ona göre bu şiirler bir "hiç"tir. Son eseri olan *Şermin*'i hastalık ve yoklukla savaşıırken kaleme alan şair, onu sık sık ziyarete gelen dönemin edebiyatçılarından Namık Kemal'in oğlu Ali Ekrem (Bolayır)'e:

Ekrem, bir gün gelir de Tevfik Fikret *Şermin* kadar adı bir eseri nasıl yazmış derlerse öleceğime yakın hekim, ilaç parası tedariki için hasta hasta, icbar-ı tabiatla yazdığımı söylersin ve biçare kardeşin Fikret'i sen müdafaa edersin,⁽¹⁾ diyerek gözyaşlarını gizleyebilmek için arkasını dönmüş ve gizlice gözlerini silmiştir. Fikret, bu sözleriyle vasiyette bulunarak üzüntüsünü arkadaşına ve onun aracılığıyla okurlarına iletmiştir.

(1) (Bolayır), Ali Ekrem "Hatıralar", *Servetifünun*, C. 60, nr. 1555/81, s. 38-39.

AVUSTRALYA/SYDNEY GÜNLÜĞÜ: 4

Ali IŞIK

16 Mayıs/Pazar

Daha haftanın başında, oğlumun tatil günü olan pazar için gelinimle nereye gidelim, müzakeresine benim de dâhil olmamla kararlaştırılmıştı Wentworth Fals (Wentworth Şelalesi) gezisi ve pikniği. Bu Pazar için oğlum, Avustralya'nın yeni keşfedilmiş Jenolan Caves (Jenolan Mağarası)'e gitmek istiyordu. Google Maps'te yol keşfi yaparken bu yolun üç dört saatlik mesafede oluşu yanında günlerin kısalığı sebebiyle gelinimin oğluma muhalefetine ben de destek verince bu piknik kararlaştırıldı.

Yöreyi öğrenmek için her zaman olduğu gibi molla Google ilk akla gelendi. İsmi Google'un Türkçe sayfasına yazmama rağmen ne yazık ki hiç Türkçe sayfa açılmadı. Bu sayfalardan sadece Wikipedia'nın reklam içermiyordu. Hoş, zaten onu tercih ederdim ya... İngilizce sayfanın Türkçe çevirisini de sunuyordu Google. Hemen çeviri butonuna tıkladım. O da ne! Sayfanın İngilizcesi fakirin yok farz edilebilecek İngilizcesiyle dahi daha anlaşılırdı. Küçük cep sözlüğümü alıp geçtim bilgisayarın başına.

Wentworth Fals, Sydney'in 100

km batısında Blue Mountains (Mavi Dağlar) üzerinde bir kasaba. 867 m yükseklikteki bu kasaba 1814 yılından itibaren kurulmaya başlanmış. Şelaleye, dolayısıyla kasabaya adını veren kişi ise avukat, gazeteci, politikacı ve gezgin William Charles Wentworth (1790-1872). Wentworth, 1813 yılında arkadaşı John Jamison ile bu dağları gezerken bu müthiş vadideki saklı güzelliği keş-

Wentworth Şelalesi

Mavi Dağlar

fetmiş.

Oğlumun bacanağı ile dünürümün de dâhil olduğu organizasyonun hazırlıkları cumartesi akşamından tamamlandı. Ertesi sabah üç arabalık konvoy şelaleye doğru yola çıktı. Önemli bir bölümünü her şeridinde arabaların vızır vızır işlediği sekiz şeritli otobanın oluşturduğu yaklaşık bir buçuk saatlik yolun sonunda malum kasabaya ve bu kasabanın ünlü gezinti bölgesine girdik.

Parkın otoparkına girerken kendimi bir an sahilde hissettim. Zira önümüzde ufka kadar puslu bir mavilik yahu, deniz kıyısına mı geldik?” ünlemi onunla aynı sanrıyı paylaştığımızı ifade ediyordu. Bu dağlara niçin “blue/mavi” adının verildiğini böylelikle yaşayarak öğreniyorduk.

Piknik alanının küçüklüğü otoparkından belliydi. Otoparkın otomobillere ayrılmış bölümünde çok fazla araç görünmüyorsa da; birkaç özürü aracı otoparkı yerinden başka boş yer yoktu. Yarısı kalın demir çubuklarla yayalara ayrıldığı için bir aracın ancak geçebileceği tek yönlü yolda kısa bir görüşme yapan oğlum ve bacanağı hemencecik vardıkları kararı uygulamaya koyuldular. Parkın saatteki 10 km’lik hız limitine uyarak (hoş, parke taşından sıkça yapılmış hız kesiciler de zaten hıza engeldiler) parkı turladıktan sonra ilk girdiğimiz yere yakın bir yerde eşyaları boşaltıp araçları park dışına bırakıp geldiler. Onları beklerken bulunduğumuz tepenin seyir terası hâline getirilmiş –piknik alanına göre- ön tarafında manzarasıyla insanın içini ürperten vadiyi bir yandan seyrediyor, bir yandan da görünümlüyordum. Koyu yeşilden başlayarak gittikçe mavileşen, üzeri balta görmemiş devasa ağaçlardan oluşan ormanlarla kaplı bu dağ silsilesinin manzarası oldukça büyüleyiciydi.

Gezinti terasının başlangıç kısmında bir billboardla iniş güzergâhı ayrıntılı bir şekilde gösterilen şelaleden ne bir iz ne bir ses var. Belli ki şelale oldukça aşağıda ve suyu da sesini bize duyuramayacak kadar cılız. Üçü çocuk on kişilik kabilemizin büyük fertleri şelaleye inelim mi, inerse çıkabilir miyiz, günler kısa olduğu için aca-

ba piknik yapmaya zaman kalır mı, kabinden isteksizlik ifadesi sorularına, bulunduğumuz alana göre sağ kolumuzdaki bıçakla kesilmiş gibi dik yamaca kameramla zum yapınca, bekledikleri cevabı yapıştırıyorum: İnmiyoruz! Zira fakir, dimdik yamacın ortalarında bir kenarı kayalara raptedilmiş asma köprüyü andıran bir geçitte kâh çığlıklarla, kâh kahkahalarla ağır ağır ilerleyen insan zincirini görmüştür bir kere. Onun yükseklik korkusu, bırakın o yolun sonundaki en esrarlı manzaraları seyretmeyi dünyanın servetini bağışlasalar o yoldan geçmeye engel.

19 Mayıs/Çarşamba

Bazen coşkun, bazen övüntülü yağan yağmurla geçirdiğimiz günün ertesinde gökteki yer yer bulutlara rağmen güneş pırlı pırlı.

Onca yağmura rağmen ne caddelerde ne kaldırımlarda zerrece su birikintisi yok. Yer yer kaldırımların kenarlarına açılmış yağmur suyu mazgalları hiçbir tıkanıklık yapmadan bütün suları nefessiz içiyorlar adeta.

Bütün Sydney böyle mi bilmiyorum; ama kuşbakışı bir kafesi andıran cadde ve sokakların –bir kısmı birbirine paralel ilerlerken, bir kısmı da yine birbirine paralel olarak diğerlerini diklemesine kesiyorlar- her birinde bulunan en az bir rampa da bu mazgalların işini kolaylaştırıyor gibi.

Her yer o kadar temiz ki; hayatımda ilk kez yağmurlu bir havada ayakkabılarımda zerrece batmıyor ve memleketimde paçalarımın ardında sinirime kadar çıkan zifoslardan eser yok.

Ara ara yağan deli yağmurlara rağmen internetteki gezi sayfalarının iyi bir Sydney gezisi için Mayıs ayı tavsiyelerine aynen katılıyorum. Bazı geceler hava fazlaca serinse de gündüzleri hava çok güzel. Tek olumsuzluk, aynı zamanda kış mevsimini hissettiren husus, günlerin kısa olması. Yerel saatle 17.00'den önce güneş bu topraklarda dinlenmeye çekiliveriyor.

21 Mayıs/Cuma

Bu Cuma namazını oğlumun evi itibarıyla Gelibolu Camii'ne tam yarı mesafedeki Araplara ait Ömer Camii'nde kıldım. Bu cami, eski, küçük bir kilise. Asıl cami bölümünü oluşturan eski kilise binasında mihrap yok; sağında ve solunda kilisenin ön avlusuna açılan iki kapının yer aldığı kible duvarının tam ortasındaki imamın makamı bir seccadeyle belirlenmiş. Bunun solunda, ahşap bir levhaya tutturulmuş rakamları pirinçten bir namaz vakitleri panosu ile sağında, benzerlerini Mekke semt camilerinde gördüğüm namaz sonrası tesbihatı panosu duvara raptedilmiş.

Cuma namazı, cami binasını -kuzeyi hariç- üç yönden çevreleyen üzeri branda ile kapatılmış avluda eda ediliyor. Burada, bulunulan mekânın bir mescit olduğunu hatırlatan tek unsur, diğerlerine göre daha geniş olan ön/güney avlusunu ihata eden avlu duvarının ortasındaki üç basamaklı basit bir minber. Türk camilerinin alışıl-gelmiş temel aksesuarlarını oluşturan dört halife, ehlibeyt ve aşare-yi mübeşşere (dünyada cennetle müjdelenen on kişi) levhaları bu camide mevcut değil.

Cemaat mozaïği Gelibolu Camii'ne göre oldukça sade. Arap ve Zenci kökenli Müslüman-

lar cemaatin baskın unsurları. Yakışıklı ve boylu boslu genç bir adam olan hatibin hem Arapça hem de bu dili müteakip İngilizce irticalen irat ettiği hutbe oldukça canlı ve akıcıydı. Bazı isim ve terimlerin dışında hutbeyi anlamasam da cazibesinden dolayı hutbe esnasında bir an olsun gözümü dahi kırpmadım.

Avustralya'da Türk Basını

Sydney'de Türkçe yayımlanan beş gazete var. *Zaman*'ın Sydney baskısı hariçindekiler hep tabloid (küçük boy) gazeteler. Bunların hepsi haftalık olarak yayımlanıp Türklere ait marketlerde ücretsiz olarak dağıtılıyorlar.

Bunlardan *Yeni Devir* ve *Dünya* 28, *Yeni Vatan* ve *Turkish News Weekly* 24 sayfa. Hepsinde anavatan ve Avustralya'dan haberlerin yanında kadın, çocuk, kültür-edebiyat ve eğlence sayfaları mevcut. Gazetelerdeki reklam bolluğu bunların ücretsiz dağıtılışını izah etmeye yetiyor.

Künyelerine göre *Turkish News Weekly*, Medya Media Pty. Ltd.'in. Editörü Levent Ağaçayak. *Yeni Vatan*, Master Media Group Ltd.'in; editörü Ahmet Polat. *Dünya*, Dünya Turkish Media Pty. Ltd.'in; editörü Fahrettin Arı. *Yeni Devir*, Dialog Pty. Ltd.'in; genel yayın yönetmeni Murat Karadağ.

Oğlumun televizyonunda ise beş Avustralya kanalı kayıtlı. Bunlardan SBS'de , yerel saatle öğle sularında TRT Türk'ün Türkçe haberler aktarılıyor. Ayrıca isteyenler belirli bir ücret karşılığında bazı Türk TV kanallarının yayınlarını paket olarak bir gün sonra takip edebiliyorlar.

-Devamı var-

10. YILININ ARDINDAN AKADEMİK SAYFALAR

Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) Konya Şubesi'nin 2011 yılı kültürel etkinliklerinin ilk programı "Akademik Sayfalar ve Konya Kültürüne Katkıları" oldu. *Merhaba* gazetesi tarafından çıkartılan *Akademik Sayfalar*'ın 10. Yılı'nı tamamlaması dolayısıyla düzenlenen etkinlikte Konya kültürüne, tarihine, sanatına kattığı değer konuşuldu. Konya Ticaret Odası Konferans Salonu'nda gerçekleşen programa AKP Konya milletvekilleri Mustafa Kabakçı, Hüsnü Tuna, Ali Öztürk; Karaman Belediye Başkanı Kâmil Uğurlu, İl Kültür ve Turizm Müdürü Dr. Mustafa Çıpan, İl Sosyal Hizmetler Müdürü İzzet Güneş, *Merhaba* gazetesi sahibi Mustafa Arslan, Aydınlar Ocağı Konya Şube Başkanı Mustafa Güçlü, Meram Belediyesi Konevi Araştırma Merkezi Müdürü Hasan Yaşar, *Akademik Sayfalar* yazarları ve çok sayıda dinleyici katıldı. TYB Konya Şubesi ve *Merhaba* gazetesiyle birlikte, bu yıl 10. yaşını idrak eden *Akademik*

Sayfalar'ın Konya kültürüne hizmet ve katkılarını hayırla yâd etmek adına düzenlenen panelde Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Prof. Dr. Ahmet Sevgi, Doç. Dr. Caner Arabacı, Hasan Yaşar ve Av. M. Ali Uz konuşmacı olarak hazır bulundu.

Şehrin Köklerini Ortaya Çıkartıyor...

Panelin açılış konuşmasını gerçekleştiren TYB Konya Şube Başkanı Bekir Şahin, ilk kez 11 yıl önce Av. Mehmet Ali Uz tarafından *Konya Postası*'nda yayımlanmaya başlayan *Akademik Sayfalar* kültür ekibinin, Türkiye'de bir gazete ilavesi olarak verilen eklerin en uzun soluklularından olduğunu söyledi. Şahin: "Sekiz yıldır da *Merhaba* gazetesi sayfaları arasında okuyucusuyla buluşan *Akademik Sayfalar*, bu güne kadar Konya kültürüne önemli hizmetlerde bulunmuştur. Bunların sonuncusu ve en önemlisi hiç şüphesiz *Konya Ansiklopedisi*'dir" dedi. Şehirlerin sadece taş, kum ve betondan ibaret olmadığını maneviyatının da olduğunu söyledi. Maneviyatı olma-

yan şehirleri mantara benzeten Şahin, şunları kaydetti: “Mantarın nasıl kökleri yoksa ruhu olmayan şehrin de kökü yoktur; yok olmaya mahkûmdur. 10 yıldır yazılarıyla kültürümüze hizmet eden *Akademik Sayfalar* şehrin köklerini oluşturması bakımından önemli bir konumdadır.”

Dünden Alınan Değerleri Bugüne Taşıyor...

Merhaba gazetesi sahibi Mustafa Arslan da, Mevlâna'nın, Şems-i Tebrizîlerin, Konevilerin Konya gelişlerinin iyi incelenmesi gerektiğini belirterek, Selçuklularla birlikte cihan devletini kuran çekirdeğin Konya olduğunu kaydetti. Bu çekirdeğin bu topraklarda yaşamaya devam ettiğini aktaran Arslan: “Türkiye tekrar cihan devleti olmak istiyorsa Konya görmezden gelinemez. Bu anlamda *Akademik Sayfalar*'da dünden aldığımız değerleri bugünlere taşıyarak bizlere umut veriyor. Şu anda *Konya Ansiklopedisi*'ni içinden çıkaracak bir hacme ulaştı” diye ekledi.

Konya'nın Mirasını Tekrar Canlandırdı...

Karaman Belediye Başkanı Kâmil Uğurlu da Konya'nın Türk kültür tarihi içinde önemli bir yeri olduğunu dile getirerek, Konya'nın sadece birkaç tekke, minare ve medreseden ibaret olmadığını söyledi. “Konya büyük bir miras ve kaynaktır” diyen Uğurlu, bu mirasın üzerine taş koymanın zor olduğunu fakat *Akademik Sayfalar*'ın bunu büyük ölçüde başardığını bildirdi.

Eskiden sahip olunan birçok değer bir odaya kilitlendiğini fakat o değerlerin bize devamlı göz kırptığını anlatan AKP Konya Milletvekili Mustafa Kabakçı: “Şu anda *Akademik Sayfalar*'la bu odanın kapısını açtık. Ancak daha içeriye girmedik. İpek Yolu'ndaki hanların onarımının yapılması ve birçok hanın onarılması bunun göstergesi. Bizim medeniyetimiz bunları hak etmemişti; ama şimdi yeniden hayat buluyor” dedi.

Konya'nın Akademik Sayfalara İhtiyacı Vardı...

Akademik Sayfalar Editörü Av. M. Ali Uz, *Akademik Sayfalar*'ın yayın hayatına nasıl başladığı hakkında bilgi verdi. *Akademik Sayfalar*'ın *Konya Postası*'nda yazı yazarken 1998 yılında çıkmaya başladığını dile getiren Uz, o günleri şöyle anlattı: “*Konya Postası*'nın sahibi Mustafa Alagöz Bey bir teklifte bulundu ve gazetede haftalık kültür eki çıkartmamızı arzu etti. Gerçekten Türk kültürü büyük bir erozyona uğramıştı. Türk dili tasfiyecilik ile son derece zayıflamıştı. Gençlerimiz değil 100 yıllık kitaplarımızı 30 yıl önce yazılan kitapları bile okumakta ve anlamada zorlanıyordu. Böyle bir kültür ekinin çıkarılmasını faydalı olacağını düşündüm. Ve neticede *Akademik Sayfalar* doğdu.”

İlk Yılda Büyük İlgi Gördü...

Özel sayılar çıkarttıklarını ve geleceğe dair notlar düştüklerini anlatan Uz: “7 Mayıs 1999'dan itibaren *Konya Postası*'nda neşredilmeye başlandı. Bir yıl gazete sayfaları arasında neşredildi. Büyük itibar gördü ve bunun üzerine *Akademik Sayfalar*'ı ciltlenebilir ayrı bir muhafaza altında 8 sayfalık müstakil ekler hâlinde vermeye çalıştık. Ekonomik bir buhran sonucu Mustafa Bey gazetenin sahipliğinden ayrıldı. 1 Kasım 2001 tarihine kadar hiç ara vermeden yayın hayatın sürdüren *Akademik Sayfalar*'da araştırmacı ve akademisyen dostlarımızdan büyük destek gördük.

İlavemiz belki az ama nitelikli bir okur kitlesi tarafından takip ediliyordu. Hatta Avrupa'da dahi takipçilerimizin olduğunu gelen mesajlardan öğreniyorduk. *Sayfalar*'ın kapanması sebebiyle bir yazı yazmıştım. Bu yazımda içinde bulunduğumuz şartlar dolayısıyla *Akademik Sayfalar*'ın neşrine bir nokta koyduğumuzu üzümlere duyurdum. Sanat ve kültür ihmal edilemeyecek bir konu olduğunun ve kültür, sanat sayfaları için birilerinin bunlara kucak açacağını bildirdim.

Gerçekten de 2,5 yıl ara verdikten sonra Mustafa Arslan Bey kucak açtı. Benden *Akademik Sayfalar*'ı yeniden çıkarmamı istediler. Biz bir ekibiz ben kendi kendime karar veremem, dedim. Arkadaşlarımız da sen nerde olursan biz orda

olmaya hazırız, dediler. Takvimler 26 Mayıs 2004 tarihini gösterirken o kadrodan bir kişi dahi eksilmeden *Merhaba* gazetesi'ne geldik ve 4. cildi burada neşrettik." dedi.

50 Yıl Sonra Önemli Bir Değer Olacak...

Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı Prof. Dr. Ahmet Sevgi de 100-150 yıl önce *Akademik Sayfalar* çıkmaya başlasaydı, bugün değerinin daha farklı olacağını kaydetti. Geleneklerimizi, göreneklerimizi, sanatımızı, tarihimizi, kültürümüzü yansıtmaları açısından *Akademik Sayfalar*'ın büyük bir değerinin olduğunu aktaran Sevgi, 40-50 yıl sonra *Akademik Sayfalar*'ın önemli bir değer unsuru olacağını bildirdi. *Akademik Sayfalar*'da herkesin kendini ifade etme imkânı bulunduğunu anlatan Sevgi, şöyle konuştu: "Bu bakımdan *Akademik Sayfalar* herkese açıktır. *Akademik Sayfalar* neticesinde düşünceler, hatıralar ortaya çıkmaya başladı. Önemli bir geçmişe sahip olan *Akademik Sayfalar* takdir edilmeye layıktır. Özel sayılarla bilinmeyenleri ayrıntılarıyla ortaya koymaktadı" diye konuştu.

Üzerine Düşen Görevi Özveriyle Yerine Getirdi...

SÜ İletişim Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Caner Arabacı da, Konya ile ilgili 1984-2010 yılları arasında bin 122 tez yazıldığını belirterek, *Akademik Sayfalar*'da şimdiye kadar 2 bin 300 yazı yayımlandığını kaydetti. Arabacı: "Burada herkesin emeği var. Eğer yaşadığın bölgeyi seviyorsan onun tarihini, kültürünü, coğrafyasını çok iyi bilmen gerekir. Bugün *Akademik Sayfalar* bunu başarmıştır. Konya'nın geçmişi hakkında önemli bilgiler vermiştir. Sabırla, yüreklilikle ve sürekli olarak 10 yılı aşkın bir zamandır üstüne düşen görevi yapmış durumdadır. Ayrıca *Akademik Sayfalar*'ımızın editörü Mehmet Ali Uz veda eder gibi bir konuşma yaptı. Can bedende durdukça görevimizi yapmalıyız. Mehmet Ali Uz da bu noktada görevini yapmaya devam edecektir" diye

konuştu.

Özel Sayılarla Kültüre Işık Tuttu...

Meram Belediyesi Konevi Araştırma Merkezi Müdürü Hasan Yaşar, *Akademik Sayfalar*'ın özel sayıları hakkında bilgi verdi. 40-50 yıl sonra *Akademik Sayfalar*'ın çok değerli bir araştırma kaynağı olacağını belirten Yaşar, özel sayılar hakkında şu bilgileri verdi: "*Akademik Sayfalar*'da, Necip Fazıl, Türk dili, Lütfi İkiş, Mehmet Emiroğlu, Selçuk Es, Mehmet Önder, İzzet Koyunoğlu, Faruk Nafiz Uzluk, Yahya Kemal, Safa Odabaşı, Arif Nihat Asya, Mehmet Akif, Hacivesizade, Kutlu Doğum, Kâmil Uğurlu... gibi özel sayılar oluşturuldu. Bu sayılarda konular ayrıntılarıyla incelene ve okuyuculara farklı bilgiler verildi. Bu bakımdan *Akademik Sayfalar* araştırmacılar için önemli bir kaynaktır" dedi.

Akademik Sayfalar Konya İçin Bir Değerdir...

Karatay Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Saim Sakaoğlu da *Akademik Sayfalar*'daki yazıların yüzde 95'inin orijinal yazılardan oluştuğunu, yazıların yüzde 5'inin de müstear isimle yazıldığını kaydetti. Yazıların Yüzde 95'ini Konyalı yazarlardan oluştuğunu aktaran Sakaoğlu, şunları kaydetti: "İmzasız yazılar da vardır ve bu yazılarında büyük çoğunluğu Mehmet Ali Uz'a aittir. Bugün *Akademik Sayfalar*'ın çıkış öyküsü dünyadaki önemli birçok bilim dergisinden farklı değildir. İlave, Konya'da önemli bir açığı kapatmıştır. *Akademik Sayfalar* öyle bir hâle gelmiştir ki; yazarlarının iki eli kanda olsa yazı yazmak zorunda bırakılmaktadır. Çünkü *Akademik Sayfalar* bir değerdir ve yazarlar da bu değer farkındadır."

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, *Akademik Sayfalar*'ın ilk örneklerini de göstererek içerikleri hakkında bilgi de verdi.